

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 175. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389388512/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

le, saae ingen Fremmede hos sig, og kom ej heller ud, undtagen til Kirke eengang om Maanedn. Kammerraadens besøgte hun og *Mammesellen*, efter forudgaaet Mælding, regelmæssig den første Søndag i hvert Fjerdingaar til The; og indbød dem til sig den Følgende. Men alt uden synderlig Morskab for Nogen af Parterne, da hun talte det danske med nogen Vanskelighed. Hun gjorde meget Godt i Stilhed: opklædte hvert Nytaar to fattige Børn, uddelte til Julen Fødevarer, med mere; og Degnen roste hende, fordi hun til Højtidene ved sin Tjener ofrede ham en Specie. Med Mammesellen var han endnu fuldkomnere fornøjet, da hun bar mange Børn – dog kun de Fattiges – i Kirke, hvorved hun betænkte ham med en Rigsdaler. Forresten var Begges Væsen noget stift, afmaalt og fornemt, hvilket Kammerraaden dog godmodigen skrev meest paa Sprogets Regning.

Jeg bad nu Kammerraaden om at vorde mældet hos Comtessen, for personlig at aflægge min Taksigelse for Natteherberget. Han lod strax Tjeneren gaae over; men forsikkrede mig tillige, at hun ikke modtog mit Besøg. Denne kom snart igjen, og bragte virkelig den Besked: at Comtessen bad sig undskyldt, fordi hun ikke kunde see Hr. Rectoren, eftersom hun befandt sig upasselig; men det skulde iøvrigt være hende kjært, om han fremdeles vilde afbenytte hendes Værdsel. »Der laae vi *den* Nat, og havde ingen Dyne paa os,« raabte min lattermilde Vert, og slog en hjertelig Skogger op; »lad os saa faae Lombrebordet frem.«

5. Alice

Jeg har oftere bemærket, saavel hos mig selv som hos Andre, at en enkelt Begivenhed, den være stor, vigtig, bedrøvelig, ja frygtelig, ikke nær saa let bringer os ud af Fatning – end ej af Stemning – som flere forskjællige; skjøndt disse ere hver for sig ganske ubetydelige, og tilsammentagne af langt ringere Vægt end hin. Man kan modstaa et eneste tungt Slag, men bukke under for flere lette. Saaledes gik det mig her: først fortrød det mig, at Nattens Gaader havde faaet saa hastig og klar Opløsning; dernæst ærgrede jeg mig over at de erholdte Oplysninger om de tvende interessante Figurer i dette Natstrykke gjorde dem endnu gaadefuldere end før; og endelig harmede jeg mig over den Ligegyldighed, hvormed de af Husets Folk omtaltes. Disse

sank i mit Øindømme ned til ubetydelige Hverdagsmennesker: deres Munterhed forekom mig flau, deres Skjæmt fad, og deres Forlystelser platte. Jeg blev reent forstemt; og spillede min Lombre i et Lune omtrænt som naar jeg retter en Stuil, der vrimler af grammaticalske Bommerter. Stadsmusikantens Ankomst virkede derfor paa mig, som et pirrende Middeil paa den astheniske; men det var ligesaa meget ham selv, som hans Musik; begge stod i fuldkommen Opposition til hinanden. Jeg skal forklare mig tydeligere.

Han var en Mand med et grimt, barskt Ansigt, et rue og skarpkantet Væsen, smaatalende, knurvorn i hele sin Omgang. Og dog var den Lifligste af alle Kunster ham Alt, og alt andet – intet. Musik var hans Stolthed – jeg tør ikke sige Glæde; thi aldrig saae han merkere ud, end netop under Udførelsen af de allerskjønneste Stykker. Han elskede Kunsten, (som en Tyran sin Kone, sagde Herredsfogden) men intet Menneske under Solen; enhver, som ikke forstod Musikken, foragtede han. Hvo der nu kjendte ham, og tog ham, som han var, den morede han paa en dobbelt Maade: først ved hans Kunstferdighed, og dernæst ved hans Gnavenhed. Herredsfogden kjendte ham: staaende paa Trappen med Violinen til Kinden modtog han Apollos Præst – ikke med Buk eller mundtlig Hilsen – men ved at spille og variere Musikken til de Ord: »Vær Velkommen!» i Heibergs Indtog. Dette sindrige Galanterie blev straks forstaaet og optaget; Musikanten nikkede, og sagde: »det er den rette Maade at tale paa.» »Ja visse- lig!» svarte Skjelmen med alvorlig Pathos, »Kunsten culminerer ikke, før den fuldkommen erstatter Mundens Taleorganer.«

»Slaac nu Beterne i Hartkorn!» raabte Kammerraaden da vor Capelmester – som Herredsfogden kaldte ham – traadte ind. Den sindige Tertius paatog sig dette Arbejde. Og nu gik det løs over den guddommelige Kunst: Instrumenter udpakkedes, prøvedes, stemtes; Nodestole oprejstes; Noder fremlagdes; og alt med en Iver, en Travlhed og Aivor, som om der arbejdedes paa Verdens Vel. Vertinden viste sig to Gange i Døren til Concertsalen, og spurgte: om Herrerne ikke kunde faae Tid til at spise; men erholdt kun korte og ubestemte Svar. Omsider kom Manden i Huset med en Jagtpidsk i Haanden, og drev os tilbords.

Det var yderst morsomt at see paa Fiedler (Capelmesteren) og Herredsfogden, medens de mønstrede hverandres musikalske Skatte: Hænder og Øjne i idelig Bevægelse: afbrudte Udraab som »godt!